

ИСТИНСКИ ПРИЯТЕЛЪ

Иванъ Добревъ бѣше едни-
чѣкъ синъ на най-богатия селя-
нинъ отъ Брѣгово. Въ цѣлото
училище нѣмаше по-разгалено
момче. Лъжеше, измисляше на
децата лоши прѣкори и всѣка
игра завършваше съ бой.

Съученицитѣ му не го оби-
чаха и се вѣртѣха около него,
само защото често купуваше
бонбони и халва. Тѣ се трупаша
още и край Колю Петровъ, ма-
каръ да бѣше синъ на бедна
вдовица.

Колю залѣгаше много и бѣ-
ше първиятъ ученикъ въ че-
твъртото отдѣление. Децата го
обичаха, защото помагаше на
всички,

Иванъ завиждаше, ала не мо-
жеше да намѣри причина да
унизи Коля.

Еднажъ той мина край него,
блѣсна го безъ причина, после го
обвини, че го билъ спѣналъ, на-
би го и го кръсти Дриплѣ. И
много деца забравиха Колюво-
то име. Той стана Дриплѣ.

Колю се топѣше, но търпѣ-
ше. Нито обичаше да обажда

на учителя, нито желаше да
се разправя съ толкова лоши
другари.

Единъ зименъ день учительтъ
ги поведе къмъ края на селото.
Слънцето свѣтѣше силно, и
хрупкавиятъ снѣгъ блѣстѣше
ослѣпително и мразовито. Де-
цата вѣрвѣха въ редица и ве-
село си приказваха.

Задъ Иванъ се случи Колю.

— Хей, Дриплѣ, не ме за-
стѣпвай, че като се обърна! —
викна Иванъ.

Всички се изсмѣха високо.
Колю наведе глава и преглът-
на срама.

Учительтъ ги спрѣ до моста.
Огледаха бѣлото, пусто поле, за-
мръзналата рѣка, вѣрбитѣ, кои-
то бѣха нацѣвтѣли отъ скрежъ,
и отидоха въ зеленчуковата гра-
дина. Лехитѣ ѝ бѣха засипани
отъ прѣспитѣ. Надъ поливния
кладенецъ стѣрчеше голъ, дър-
венъ скелетъ. Бѣха махнали и
кофитѣ, които цѣло лѣто пѣха и
изливаха обилна вода по вадитѣ.

Сега кладенецътъ зѣеше ши-
рокъ, почти пълненъ и страшенъ.